Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 22 Ὀκτωβρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 47*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ στράτευμα εἶχε τελειώσει τὸ φαγητό του ἀπὸ ρύζι καὶ κονσέρβες, κι' ἀναπαυόταν. Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ σταθεῖ μιὰ ὥρα σὲ ἡσυχία, εἶχε ἀπομακρυνθεῖ λίγο ἀπὸ τὸν καταυλισμό, μὲ τὴν ἰδέα νὰ πιάσει κανέναν πίθηκο.

Τὄχε μανία ὁ καλὸς παλιάτσος νὰ πιάσει ἕνα ἀπὸ τὰ πονηρὰ αὐτὰ τετράποδα, μὰ ἡ ἐπιθυμία του δὲν ἦταν κι' εὔκολο νὰ ἐκπληρωθεῖ. Πολλὲς φορὲς ὁ Ποὺμ-Ποὺμ, φουρκισμένος ποὺ ἔβλεπε τὶς μαϊμούδες νὰ τοῦ φεύγουν, στεκόταν καὶ τοὺς ἔβγαζε τὴ γλῶσσα ἢ ἔκανε ἄλλες γκριμάτσες, ποὺ τὰ ζῶα τὶς ἐπανελάμβαναν πιστότατα.

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὅμως, ὁ παλιάτσος ἤθελε σώνει καὶ καλὰ νὰ πιάσει τὴ μαϊμού του. Οἱ φίλοι μας τὸν εἶδαν νὰ σκαρφαλώνει σ' ἕνα δέντρο, νὰ κάθεται καβαλλητὰ σ' ἕναν κλάδο κι' ἐκεῖ νὰ κοιτάζει ξαφνικὰ ἀσάλευτος, σὰ νὰ βλέπε κάτι ποὺ τοῦ προξενοῦσε κατάπληξη. Ὕστερα γλύστρησε σβέλτα ἀπ' τὸν κλάδο κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν καταυλισμό.

Ὁ Ἡρακλῆς κι' ὁ Μάριος, βλέποντας τὸν παλιάτσο νὰ τρέχει ἔτσι κουνώντας τὰ χέρια, φοβήθηκαν ὅτι ἐρχόταν νὰ τοὺς εἰδοποιήσει γιὰ κανέναν ἐχθρικὸ αἰφνιδιασμό. Ἑτοιμάστηκαν νὰ φωνάξουν στὰ ὅπλα, μὰ ὁ Ποὺμ-Ποὺμ τοὺς ἐμπόδισε:

— Σταθῆτε, εἶπε, καὶ προπάντων μὴν κάνετε θόρυβο.

Κι' ὁ παλιάτσος ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς συγκίνησής του.

— Ἐκεῖ κάτω, εἶπε, εἶδα ἕνα καραβάνι ἀπὸ Μαύρους, ποὺ ὁδηγοῦν ἕνα κοπάδι ἄλογα.

— Ἔ, κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Αὔγουστος... Δὲν καταλαβαίνω τί μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό. Θἄναι ἔμποροι ποὺ πᾶνε νὰ πουλήσουν τὰ ζῶα τους. Δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα.

Ὁ Ποὺμ-Ποὺμ χαμογέλασε αἰνιγματικά.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα ἀπ' αὐτούς. Ἴσως ὅμως αὐτοὶ ἀπὸ μᾶς...

Ὁ Μοκοκὸ μπῆκε στὴ μέση.

— Γιατί; ρώτησε. Αὐτοὶ ὄχι Μπαταμπούμ! Αὐτοὶ ὄχι ἐχθροὶ δικοί μου!

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Αὔγουστος μιλώντας μὲ τὸν τρόπο τοῦ Μοκοκό, αὐτοὶ ὄχι ἐχθροί, ἀλλὰ αὐτοὶ ἔχουν ἄλογα καὶ μεῖς θέλουμε ἄλογα, νὰ κάνουμε ἱππικό.

Ἡ πρόταση αὐτὴ δημιούργησε διαφωνίες. Ὁ Ἡρακλῆς φώναξε:

— Καὶ τί χρειάζεται τὸ ἱππικό; Οἱ στρατιῶτες μου εἶναι ἀρκετοὶ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ νίκη.

Ὁ Αὔγουστος ὅμως συμφώνησε μὲ τὸ φίλο του. Ἂν ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους μπροστὰ στὸ Ἀκουτονάρ μὲ μιὰ ὕλη ἱππικοῦ, τὸ ἠθικὸ ἀποτέλεσμα στοὺς κατοίκους θὰ ἦταν μεγάλο.

Τώρα συμφώνησε κι' ὁ Μοκοκό.

— Καλὸ ἱππικό! Ἐγὼ θέλω νὰ μπῶ καβάλλα στὸ Ἀκουτονάρ

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ βρισκόνταν στὴν Ἀφρική, ὁ Μοκοκὸ ἦταν ἕνας πραγματικὸς βασιλιὰς καὶ κάθε του ἐπιθυμία ἦταν διαταγή.

— Ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ πρίγκιπας, ἂς αἰχμαλωτίσουμε τὸ κοπάδι.

— Μπράβο! φώναξε ὁ Μάριος, τρίβοντας τὰ χέρια του. Θὰ πολεμήσουμε ἐπιτέλους, θὰ ξεσκάσουμε λιγάκι!

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ κανένας ἄλλος δὲν ἦταν μὲ τὴ γνώμη του, ἀναγκάστηκε νὰ διευθύνει, σὰν ἀρχηγός, τὴν «ἐπιχείρηση».

Ὅταν ὁ Πατατούκας ἄκουσε ὅτι θὰ πολεμοῦσαν, δὲν τοῦ καλοφάνηκε.

— Ὤχ, ἀδελφέ, μουρμούρισε, ἐγὼ θαρροῦσα πὼς θὰ μ' ἄφιναν λιγάκι στὴν ἡσυχία μου. Μὰ αὐτὸς ὁ βλάκας ὁ Ἡρακλῆς θέλει τώρα νὰ τὰ βάλει μὲ μαύρους, γιὰ νὰ τοὺς πάρει τ' ἄλογά τους. Τί γελοία καὶ τί ἐπικίνδυνη ἰδέα!

Ὕστερα ξεθάρρεψε καὶ εἶπε στὸν Ἡρακλῆ:

— Φρονῶ πὼς δὲν εἶναι ἔντιμη πράξη, αὐτὸ ποὺ μᾶς βάζετε

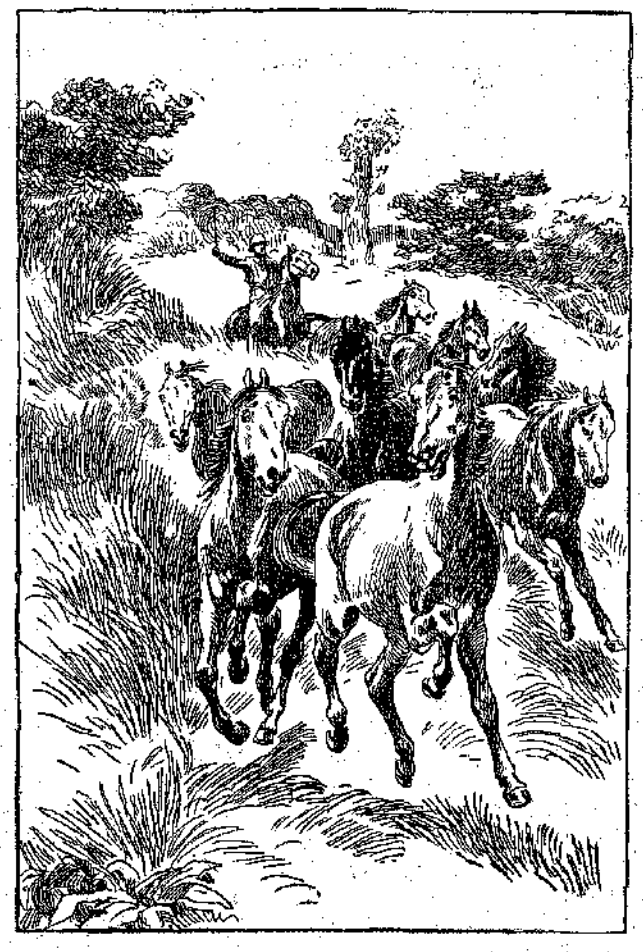

«Πήδησε στὴ ράχη ἑνὸς ἀλόγου...» (Σελ. 414, στ. α'.)

νὰ κάμουμε. Τότε, γιὰ ποιὸ λόγο ἐκάματε τόση φασαρία ποὺ πῆγα νὰ πάρω ἐγὼ κάτι παραδάκια τοῦ βασιλιᾶ. Τόφφα, ἀφοῦ εἴχατε σκοπὸ νὰ μὲ κάνετε ληστή, νὰ γδύνω τοὺς τίμιους ἐμπόρους μέσα στοὺς δρόμους;

Ὁ Ἡρακλῆς τότε ἄναψε καὶ κόρωσε:

— Δρόμο εὐθὺς νὰ ἑτοιμαστεῖς, λοχία! φώναξε. Ἀκούστηκε ποτέ, ἕνας κατώτερος νὰ συζητᾶ τὶς διαταγὲς τοῦ στρατηγοῦ του!

Τί νὰ κάμει, ἔπρεπε νὰ ὑπακούσει. Ἔτρεξε νὰ πάρει τὴ θέση του στὸ στράτευμα, ποὺ ξεκίνησε σὲ λίγο γιὰ νὰ πιάσει τὸ καρκεβάνι μὲ τ' ἄλογα.

* * *

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν «καθηγητή», ἡ δουλειὰ ἔγινε χωρὶς νὰ λυώσει ρουθούνι.

«Ἔλα, πιὲ στὴν ὑγειά μου...» (Σελ. 409, στ. 6'.)

Μόλις οἱ Μαῦροι ποὺ ὁδηγοῦσαν τὸ καραβάνι εἶδαν τοὺς λευκοὺς νὰ προχωροῦν κατ' ἐπάνω τους, τὄβαλαν στὴ φευγάλα μὲ καλπασμὸ κι' ἄφισαν ἔρημα τ' ἄλογά τους.

Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἦταν κι' ἐνθουσιασμένος ποὺ ἡ νίκη ἦταν τόσο εὔκολη· μὰ ὁ Πουμ-Πουμ πήδησε ἐνθουσιασμένος στὴ ράχη ἑνὸς ἀλόγου κι' ἔφερε θριαμβευτικὰ ὁλόκληρο τὸ κοπάδι στὸν καταυλισμό. Δεκαοχτὼ ἄλογα ἦταν τὰ λάφυρα τῆς ἐκστρατείας τους.

— Τώρα μποροῦμε μὲ τὰ σωστὰ νὰ λεγόμαστε στράτευμα! εἶπε ὁ παλιάτσος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ φανταστεῖ στρατὸ χωρὶς ἱππικό.

Μὰ ὁ Αὔγουστος ἀπάντησε σκεπτικός:

— Τ' ἄλογα δὲν κάνουν τὸ ἱππικό. Χρειάζονται κι' ἱππεῖς.

Ὁ Πουμ-Πουμ εἶχε ἑτοιμη τὴν ἀπάντηση.

— Διορίστε με συνταγματάρχη τοῦ ἱππικοῦ, ἀφίστε με νὰ πάρω ἕνα κομμάτι κόκκινο πανὶ ἀπὸ τὶς ἀποσκευὲς μας, καὶ τὸ βράδυ ἂς κάμει ὁ πρίγκιπας τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ ἱππικοῦ του!

Ὁ μικρὸς πρίγκιπας ἔδωσε τὴν ἄδεια κι' εὐθὺς ὁ πελιάτσος ἄρχισε τὶς ἑτοιμασίες του. Πῆρε γιὰ συνεργάτη του τὸν καπετὰν-Μάριο καὶ κομμιὰ δεκαριὰ μαῦρους, μάζεψε τ' ἄλογα σ' ἕναν κύκλο κι' ἔβαλε φρουροὺς ν' ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο στοὺς ἄλλους.

Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητό, οἱ φίλοι μας ἄκουσαν ἕνα φοβερὸ θόρυβο: Ἕνα σωρὸ τὰμ-τὰμ χτυποῦσαν δαιμονισμένα ὅλα μαζί. Ὁ Πουμ-Πουμ εἰδοποιοῦσε ὅτι ἦταν ἕτοιμος γιὰ τὴν ἐπιθεώρηση.

Ὁ μικρὸς πρίγκιπας πῆρε τὸν πρωθυπουργό του καὶ τὴν Ἰσλὲ καὶ πῆγε νὰ ἐπιθεωρήσει. Νὰ λοιπὸν τί εἶδε:

Ὁ Πουμ-Πουμ εἶχε περιφράξει μὲ πασσάλους καὶ ἀποσκευὲς ἕναν κυκλικὸ χῶρο, ποὺ θύμιζε παραπολὺ τὸ τσίρκο. Εἶχε βάλει καὶ μιὰ κόκκινη κουρτίνα γιὰ νὰ κρύβει τοὺς ἠθοποιούς.

Ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ κάθισαν σὲ δυὸ ἀναποδογυρισμένα κασσόνια, ποὺ ἦταν οἱ θέσεις τῶν ἐπισήμων. Ὅταν μαζεύτηκαν τριγύρω ὅλοι, ὁ Πουμ Πουμ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του.

Ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ φοροῦσε μιὰ στολὴ ποὺ θύμιζε τὴ στολὴ τῶν ἀπάχηδων. Στεκόταν ὄρθιος πάνω στὴ ράχη ἑνὸς ἀλόγου ποὺ, ἀντὶς γιὰ χαλινό, εἶχ' ἕνα ἁπλὸ σχοινί. Ἔφτασε μπροστὰ στὶς βασιλικὲς θέσεις καὶ χαιρέτησε ἐπισημότατα.

Ὕστερα ἄρχισε νὰ κόβει βόλτες μέσα στὸ τσίρκο καὶ νὰ κάνει τὶς πιὸ δύσκολες ἀκροβασίες. Μιὰ πηδοῦσε στὴ γῆ καὶ μιὰ ξαναπηδοῦσε στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου. Κι' ὅταν τελείωσε πιὰ ὅλες τὶς ἀσκήσεις του, ἔφερε μέσα τ' ἄλογα νὰ γυμναστοῦν μόνα τους.

Ἦταν ἀληθινὸ θαῦμα πῶς εἶχε κατορθώσει νὰ μερέψει καὶ νὰ γυμνάσει τ' ἄλογα αὐτά, ποὺ ἦταν μισοάγρια. Κρατώντας τὸ μαγικό του μαστίγιο στὸ χέρι, τὰ διεύθυνε μὲ μοναδικὴ τέχνη. Στὸ τέλος τἄφερε νὰ παραταχθοῦν ὅλα μπροστὰ στὸ Μοκοκό.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, τὰ τὰμ-τὰμ χτυποῦσαν δαιμονισμένα.

Μὰ τότε οἱ θεατὲς εἶδαν κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχαν προβλέψει.

Ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος πήδησε ἀπὸ τὸ περίφραγμα μέσα στὸ στίβο.

Ἦταν ὁ Ἡρακλῆς! Ναί, ὁ Ἡρακλῆς, μεθυσμένος ἀπὸ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ συναδέλφου του, ἀπὸ τὰ φῶτα, ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν ταμπούρλων, δὲν κρατήθηκε πιά. Λησμόνησε τὸ μεγαλεῖο του, τὸ βαθμό του, κι' ἔτρεξε νὰ κάμει κι' αὐτὸς τὸ «νούμερό» του.

Ἔβγαλε τὴ στολή του, γύμνωσε τὰ γερὰ μπράτσα του καὶ φάνηκε σὰν ν' ἀναζητοῦσε χάμω τοὺς ἀλτῆρες γιὰ νὰ γυμνασθεῖ.

Δὲν ὑπῆρχαν ἀλτῆρες.

Τότε ὁ Ἡρακλῆς δὲν ἔχασε καιρό. Ἄρπαξε δυὸ μαῦρους, ποὺ προθυμοποιήθηκαν σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι, καὶ τοὺς ἔφερε μέσα στὸ στίβο. Τοὺς σήκωσε ἀποπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ κράτησε τὸν ἕναν ὄρθιο ἀπάνω στὸ τεντωμένο μπράτσο του.

Τὸ ἀκροατήριο χειροκρότησε μ' ἐνθουσιασμό. Τότε ὁ Ἡρακλῆς θέλησε νὰ κάμει κάτι ἀκόμη καλύτερο. Βγῆκε μιὰ στιγμὴ καὶ γύρισε πάλι ὁδηγώντας ἀπὸ τὴ χαίτη ἕνα ἀπὸ τ' ἄλογα τοῦ Πουμ-Πουμ.

Τὸ ζῶο ἀντιστεκόταν. Τί ἔκαμε τότε ὁ κολοσσός; Πέρασε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ μπροστινὰ πόδια τοῦ ἀλόγου, ἔπιασε τὰ πισινὰ πόδια, ἀνασήκωσε τὸ ζῶο καὶ, μὲ τὸ φορτίο αὐτό, ἔκαμε δυὸ φορὲς τὸ γύρο τοῦ στίβου.

Ἦταν θριαμβος. Ὅταν τελείωσαν ἐπιτέλους τὰ χειροκροτήματα κι' οἱ φωνὲς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὁ Πουμ-Πουμ παρουσιάστηκε κι' εἶπε:

— Κύριοι καὶ κυρίες, μπορεῖτε τώρα νὰ γυρίσετε σπίτι σας μὲ τὸ τελευταῖο τραῖνο. Ἡ παράσταση πῆρε τέλος!

Ἔτσι τελείωσε αὐτὸ ποὺ ὁ Πουμ-Πουμ τὸ εἶχε ὀνομάσει «ἐπιθεώρηση». Καὶ βγῆκε ἀκόμη μιὰ φορὰ ἀληθινὴ ἡ παροιμία, ὅτι ποτὲ δὲν ξεχνᾶ κανεὶς τὸ φυσικό του.

Στὸ τέλος, ὁ Μοκοκὸ πρόσφερε ρακὶ σ' ὅλους τοὺς μαῦρους στρατιῶτες του κι' ἐκεῖνοι πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, ἐνῶ ἔλεγαν μεταξύ τους:

— Δυνατοὶ οἱ λευκοί! πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ μᾶς!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΤΤΙΚΟΣ ΓΙΑΛΟΣ

Μὲς στοῦ πελάου τὴ μέση, μοιάζει
νὰ σύρθηκε ἦχος—κούφιο ἀγέρι,
σμειχτὸς ἀλαλαγμὸς ποὺ βγάζει
πολύ, ἀφανέρωτο ἀσκέρι...

—Ἔρχεται φύσημα, ἀπὸ πέρα
ποὺ ἕνα θαμπὸ πανὶ μουδιάζει
κι' ἀπ' τὸ βαθύ, μεγάλο ἀέρα
πνέει κατὰ ἐμᾶς τὸ πρῶτο ἀγιάζι.

Ἀντίπερα ἡ κορφὴ σαλεύει
σγουρὲς κρυψώνες καὶ προσφύγια
ποὺ ὁ νοῦς πετάει καὶ ζωνανεύει
πουλιά, τραχάματα, κυνήγια.

Καιρὸς γλυκὸς σὰν καλοκαίρι,
ἄστατος πνέει κι' ἀνεμοστρόφος,
καὶ λὲς θὰ φέξῃ, μέσ' στ' ἀγέρι,
ὄρθρος, ὄνειρο αὐγῆς, λυκόφως...

Δὲν κράζει μήτε ἕνα σημάδι
τὸ μάτι, ἀπ' τὴ θαλάσσια χτίση,
πού,—ἄφαντο ἀπάνω της κοπάδι,—
ἔχω τὶς ἔγνοιες μου ἀπολύσει,
κ' ἡ ὥρα ἡ γλυκειὰ ἂς τὶς κυβερνήσει.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΛΑΣ ΜΟΥ

Η ΛΙΖΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΗ

Ἡ Λίζα, ἡ μικρούλα ἡ Λίζα εἶναι ἀρρωστη. Νὰ την, ξαπλωμένη στὸ κρεβατάκι της, σκεπασμένη ὡς τὸ λαιμὸ μὲ τὰ κάτασπρα σεντόνια. Καὶ τὰ μικρά της, τὰ ἔξυπνα μεγάλα μάτια, ὀρθάνοιχτα. Τὸ κρεβατάκι της εἶναι τραβηγμένο στὸν τοῖχο, κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἡ ἴδια ζήτησε καὶ τῆς τὄφεραν σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Ἔξω εἶναι ὁ δρόμος κι' ἀπὸ κεῖ μπορεῖ καὶ τὰ βλέπει ὅλα. Στὴν ἄλλη γωνιὰ δὲ θὰ βλέπει παρὰ τὸ μεγάλο τραπέζι, τὸ φορτωμένο ἀπὸ χίλια δυὸ μπουκάλια μὲ χρωματιστὲς ταινίες. Κάθε κουταλιὰ κι' ἕνα πικρὸ δάκρυ.

Στὸ δρόμο παίζουν τὰ παιδιά. Ἀκούει τὶς χαρούμενες φωνές τους, βλέπει τὰ τρελλὰ παιχνίδια τους. Ἡ Λιλίκα, τὸ τρελλοκόριτσο, ὁ Κωστάκης, μὲ τὸ ξύλινο ἄλογό του, ἡ Φούλα, ὁ Μίμης, ἡ Νινούλα, ὅλοι, ὅλοι, κανεὶς δὲν λείπει ἀπ' τὴν παρέα. Μονάχα ἡ Λίζα. Ὡς τὰ χτὲς ἦταν κι' αὐτὴ μαζί τους. Καὶ σήμερα, νὰ βλέπει τὰ παιχνίδια τους, νὰ τὴν ξεκουφαίνουν οἱ τρελλὲς φωνίτσες, κι' αὐτὴν ὁ κακὸς γιατρὸς νὰ τὴν ἔχει καταδικάσει νὰ περνάει τὶς ὄμορφες ὧρες τῶν παιχνιδιῶν ξαπλωμένη στάνυπόφορο κρεβάτι. Ἔτσι τῆς ἔρχεται νὰ τὰ πετάξει ὅλα! νὰ τιναχτεῖ ἀπάνω, ν' ἀναποδογυρίσει τὸ τραπέζι μὲ τὰ φάρμακα, καὶ νὰ χυθεῖ στὸ δρόμο, νὰ πάρει μέρος στὰ ὄμορφα παιχνίδια. Τί μεγάλα βάσανα γιὰ τὴ μικρὴ καρδιά της. Καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ φιλήσει τὰ χλωμὰ μαργαριτάρια ποὺ αὐλακώνουν τὰ φλογισμένα μαγουλάκια.

Μαρτύρια Ταντάλου... Δαγκώνει τὰ χειλάκια της, ζαρώνει τὰ σεντόνια, χώνεται κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, βουλώνει τ' αὐτιὰ νὰ μὴ βλέπει, νὰ μὴν ἀκούει... Καὶ πραγματικά, περνοῦν ἡσυχες κάμποσες στιγμές. Ὁ δρόμος ἐρημώθηκε, φωνὲς καὶ γέλια δὲν ἀκούγονται. Παράξενο, ἀλήθεια... Τὸ μόνο ποὺ ἀκούει ἡ Λίζα, εἶναι κάτι ἐλαφρὰ πατήματα στὸ δωμάτιο ποὺ πλησιάζουν στὸ κρεβάτι της. Πάλι θάναι ἡ μαμμά, συλλογίζεται ἡ μικρή μας ἄρρωστη, μὲ τὸ βρώμικο τὸ φάρμακο καὶ τὸ τρομερὸ μπουκάλι.

Τὰ δάκρυα θολώνουν στὴ στιγμὴ τὰ μικρὰ ματάκια. Ἄ, μὰ δὲν ἔχει τώρα, θἀρνηθεῖ μὲ κάθε τρόπο τὴν πικρὴ τὴν κουταλιὰ κι' ἂς γίνει ἕνα κακὸ κορίτσι. Καὶ ξεσκεπάζει λίγο τὸ κεφάλι της. Μὰ τί, τί γίνετ' ἐκεῖ κοντά της; Ποιοὶ τῆς πιάνουν τὰ χέρια, τῆς κλείνουν τὰ μάτια, τὴ φιλοῦν στὰ μάγουλα; Μὴν εἶναι κλέφτες, καλὲ Θεούλη;.. Μὰ ὄχι, καλέ, ὄχι... Οἱ κλέφτες κλέβουν, δὲν φιλάνε. Κοντά της φωνὲς μονάχα, γέλια χαρωπά, σκαστὰ φιλάκια.

— Λίζα, Λιζούλα...

Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμου μαζεμένη στὸ δωμάτιο. Ἡ Λιλίκα ἐκεῖ, ὁ Κωστάκης, ἡ Φούλα, ὅλοι, ὅλοι, κανεὶς δὲν λείπει. Καὶ τὸ κρεβάτι γεμίζει ἀπ' τὰ παιχνίδια, τὰ τρελὰ τὰ διαβολάκια χοροπηδᾶν τριγύρω της, ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἀντηχεῖ ἀπὸ τερετιστὲς φωνούλες... Τὰ καλὰ παιδιά, τὰ καλὰ παιδιά!..

Κι' ἡ Λίζα, ἡμικρούλα ἡ Λίζα, δὲν ξέρει, δὲν προφταίνει τί νὰ πεῖ. Καὶ τὸ γέλιο ξεραίνει μονομιᾶς τὰ χλωμὰ μαργαριτάρια στὰ φλογισμένα μαγουλάκια...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΖ'.

Ἀλλὰ σταμάτησε, γιατ' εἶδε ἄξαφνα μπροστά του τὸ Φούσκα, ἄσπρο σὰν τὸ πανί, νὰ τρέμει σύσσωμος.

— Τί ἔπαθες, τὸν ρώτησε. Κρυώνεις;

— Φο... βᾶ... μαι!.. τραύλισε ὁ Φούσκας.

— Φοβᾶσαι, καὶ δὲ ντρέπεσαι;

—Ὄχι, δὲ ντρέπουμαι! Ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ ὁλάκερο στρατὸ καὶ δὲν εἴμαστε παρὰ δυὸ παιδιά, ἕνα κορίτσι κι' ἕνα σκυλί! Εἶναι καμμιὰ ντροπὴ νὰ παραδοθοῦμε;

— Σώπα, μὴν τὸ λές! Δὲ θὰ παραδοθοῦμε ποτέ!

— Τότε θὰ μᾶς πιάσουν καὶ θὰ μᾶς κόψουν. Δὲ βλέπεις ποὺ μᾶς παίρνουν γιὰ ληστὲς ἀληθινούς;

— Ἀμ' τί; ψεύτικοι σοῦ φαίνεται πὼς εἴμαστε; Πὼς παίζουμε θαρρεῖς ἀκόμα;.. Ὁ στρατὸς δὲν εἶναι ἀληθινός; Τὰ τουφέκια δὲν εἶναι ἀληθινά; Οἱ σφαῖ

ρὲς ποὺ σφυροῦν ὡς ἐδῶ - πάνω, δὲν εἶναι ἀληθινές;... Λοιπὸν κι' ἐμεῖς... ἀληθινοὶ εἴμαστε!

—Ὄχι! φώναξε ὁ Φούσκας. Ἐμεῖς εἴμαστε ψεύτικοι! Ἐμεῖς φοράμε μασκαράτικα καὶ κάνουμε τοὺς ληστές!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Φούσκας ἔκαμε νὰ βγάλῃ τὰ μασκαράτικα ποὺ φοροῦσε. Ὁ Μπέμπης ὅρμησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ὁ Φούσκας ἔβαλε τὰ κλάματα, ἡ Φεβρονία ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ κλαίῃ, κι' ὁ Μπέμπης τἄχασε.

Τί νὰ κάμῃ πιά; Ἡ συμμορία του τὸν παραιτοῦσε. Μποροῦσε νὰ μείνῃ καὶ νὰ πολεμήσῃ μονάχος;..

Τοῦ κάκου παρακάλεσε, τοῦ κάκου ἀγρίεψε, τοῦ κάκου φοβέρισε. Ὁ Φούσκας κι' ἡ Φεβρονία δὲν παύανε νὰ κλαῖνε. Τοὺς εἶχε κυριέψει πιὰ ὁ φόβος ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀκούει τίποτα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν εἶχαν ἄδικο καθόλου...

Εἶδε λοιπὸν κι' ἀπόειδε ὁ Ἀρχιλήσταρχος κι' ἀποφάσισε νὰ παραδοθῇ.

— Μάρτυς μου ὁ Θεός, φώναξε, πὼς ἐγὼ δὲν τὸ κάνω ἀπὸ δειλία. Δὲν ἔχω τὶς ἱππικό, ἀφοῦ ἔχασα τὸ Βουκεφάλα... Ἂς εἶναι, ἡ Ἱστορία θὰ μὲ δικαιώσῃ! Ἐσᾶς ὅμως, Φούσκα καὶ Φεβρονία, δειλοὶ κι' ἀνάξιοι, ἡ Ἱστορία θὰ σᾶς στιγματίσῃ καὶ νὰ τὸ ξέρετε!

Πεντάρα δὲν ἔδιναν ἐκεῖνοι οἱ δυὸ ἂν θὰ τοὺς στιγμάτιζε ἡ Ἱστορία. Τὸ

κεφάλι τους ἤθελαν νὰ σώσουν. Ἔπαψαν λοιπὸν ἀμέσως τὰ κλάματα καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία βοήθησαν τὴ Μπέμπη νὰ ὑψώσῃ **λευκὴ σημαία**.

Ἔφτιασαν πρόχειρα μιὰ μὲ δυὸ κομμάτια ἀπὸ τὴ φουστανέλλα τοῦ Μπέμπη, τὴν ἔδεσαν σ' ἕνα ξερὸ κλαδὶ ποὺ τὸ βρῆκαν στὴ σπηλιά, καὶ μὲ πολὺν κόπο τὴν ἔστησαν στὴ σκεπὴ τοῦ αὐλότυρου, ψηλά.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΙΓΑΛΕΩΣ,— Κυνηγό, νομίζω, τὸν λέει ὁ λαός, ὅπως τὸν Ὑμηττὸ Τρελοδούνι!— εἶν' ἕνα μακρὺ καὶ χαμηλὸ βουνό, ποὺ ἁπλώνεται στὰ δυτικὰ τῆς Ἀθήνας. Ὁ Ὑμηττὸς ἔρχεται ἀντίκρυ, στὰνατολικά,μεγαλύτερος αὐτός, ψηλότερος καί, ἂς τὸ ποῦμε χωρὶς κακοφανισμό, ὡραιότερος. Μοῦ φαίνεται μάλιστα σὰ νὰ κοιτάζει τὸν ἀντικρυνό του μὲ περηφάνεια πολλὴ καὶ περιφρόνηση, κι' ὁ καϊμένος ὁ Αἰγάλεως σὰ νὰ ζαρώνει καὶ νὰ χλωμοσβύνῃ μπροστὰ στὸ κακὸ βλέμμα... Δὲν καταλαβαίνω ὅμως τὴ διαγωγὴ τοῦ κυρίου Ὑμηττοῦ! Βουνὰ δὲν εἶναι κι' σέ δυό, καὶ μάλιστα βουνὰ τῆς Ἀττικῆς; Ὅμορφος πολὺ ὁ Ὑμηττός, ναί. Μὰ τί ἄσχημο ἔχει ἡ Ἀττική, γιὰ νἆναι ἄσχημος κι' ὁ Αἰγάλεως;

Ἐμένα τουλάχιστο, ἡ κορυφογραμμή του μοῦ εἶναι συμπαθητική. Καὶ τὸν βλέπω ὅλη τὴν ὥρα, γιατὶ τὸ γραφεῖο μου, ἔχει κ' ἕνα παραθυράκι καθαυτὸ δυτικό. Πάνω ἀπ' τὰ κεραμίδια, ἀπ' τὰ μακρινὰ σπιτάκια κι' ἀπ' τὸν ἐλαιῶνα, βλέπω τὸν Αἰγάλεω σχεδὸν ὁλάκαιρο. Κι' ἀκριβῶς μπροστά μου ἔχω τὴν **τούρλα** του, τὸ ψηλότερο δηλαδὴ μέρος τῆς κορυφογραμμῆς του,— μιὰ καμπύλη μαλακὴ πάντα μ' ἀρκετὰ στρογγυλή, μιὰ μικρή, χαριτωμένη καμπουρίτσα στὴ ράχη τοῦ μακρόσυρτου βουνοῦ...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἥλιος βασιλεύει ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν τούρλα, ὁ Αἰγάλεως, τὴν ὥρα τοῦ ἡλιοβασιλέματος, βρίσκεται σ' ὅλη του τὴ δόξα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πῶς εἶναι τότε πιὸ ὅμορφος κι' ἀπὸ τὸν Ὑμηττό.

Ὤ, ναί, τὸ ὑποστηρίζω: Εἶναι πιὸ ὅμορφος ὁ Αἰγάλεως στὴ δύση παρὰ ὁ Ὑμηττὸς στὴν ἀνατολή. Κι' ἕνας λόγος ἀκόμα ποὺ τὸ μεγάλο βουνὸ δὲν ἔπρεπε νὰ περιφρονῇ τὸ μικρότερο, εἶναι κι' αὐτός: Καὶ τὰ δυὸ εἶναι βουνὰ τοῦ ἥλιου. Ἀπὸ τὸ ἕνα ὁ βασιλιὰς ξεπροβάλλει κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐξαφανίζεται. Ὁ Πάρνης ἴσως μόνο κι' ἡ Πεντέλη, ἀπ' τὰ βορεινά, μποροῦσαν νὰ ζηλεύουν ποὺ βλέπουν τὸ πανηγύρι χωρὶς νὰ παίρνουν μέρος παρ' ἀπὸ μακρυά... Ἡ μεγάλη ὅμως δόξα κι' ἡ ὁμορφιὰ τοῦ Αἰγάλεω δὲν βαστᾷ πολὺν καιρό. Κάθε χρόνο, τὸ Μάρτη, ὁ ἥλιος βασιλεύει σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο καταμεσίς. Ἔπειτα φεύγει, προχωρεῖ πρὸς τὸν βοριά, — ὥς ἕνα σημεῖο ποὺ ὁ Αἰγάλεως, χαμηλώνοντας, δὲν φαίνεται πιὰ ἀπ' τὸ παραθυράκι μου,— κι' ἀπὸ κεῖ ξαναγυρίζει στὰ μεσημβρινά, φθάνει πάλι στὴν τούρλα, κατὰ τὸ Σεπτέμβρη, καὶ πάλι φεύγει ἀντίθετα, ὥς που ἔρχετ' ἐποχὴ ποὺ βασιλεύει στὴ θάλασσα τοῦ Σαρωνικοῦ. Καὶ πάλι ξαναγυρίζει. Ὥστε δυὸ φορὲς τὸ χρόνο, γιὰ λίγες μέρες κάθε φορά, βασιλεύει ἀπάνω στὴν τούρλα: τὸ Μάρτη καθὼς εἴπαμε καὶ τὸ Σεπτέμβρη. Τὸ Δεκέμβρη εἶναι πέρα, στὴ θάλασσα. Καὶ τώρα τὸν Ὀκτώβρη εἶναι στὴ μέση σχεδὸν τῆς κορυφογραμμῆς τοῦ Αἰγάλεω ἀπ' τὴ θάλασσα ὥς τὴν τούρλα.

Ἔ, λοιπὸν δὲν πάει πίσω στὴν ὁμορφιὰ κι' αὐτὴ ἡ δύση ἡ φθινοπωριάτικη! Τί λέω; Εἶναι κι' ἡ πιὸ ὅμορφη ἀπ' ὅλες. Ὁ Αἰγάλεως μπορεῖ νὰ μὴ φαντάζῃ ὅσο τὴν ἄνοιξη, ὅταν ἀπὸ πάνω του ὁ οὐρανὸς εἶναι καθαρός, σχεδὸν μονόχρωμος, κι' ὁ ἥλιος μισοκρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν τούρλα, τὸν στολίζει μ' ἕνα πελώριο ὑπέρλαμπρο ἀχτινωτό. Τώρα ὅμως ἡ δύση ἔχει ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου. Γιατὶ συνήθως πάνω ἀπ' τὸν Αἰγάλεω, ὁ οὐρανὸς εἶναι συννεφιασμένος. Καὶ πότε ἔχει σύννεφα πυκνά, πότε ἀραιά. Τὰ πρῶτα ὁ ἥλιος τὰ μαυρίζει, τὰ μολυβίζῃ, καὶ ὅταν κάποτε τὰ τρυπᾷ, φαίνεται ἀπὸ μέσα σὰν ἕνα κατακόκκινο... βεγγαλικό. Τὰ δεύτερα πάλι τὰ ροδίζει, τὰ χρυσώνει, τὰ ἰριδώνει. Κι' εἶν' ἕνα παιχνίδι χρωμάτων ἀφάνταστο, ὅταν ὑπάρχουν ἐκεῖ σύννεφα λογιῶν-λογιῶν, πυκνὰ μαζὶ κι' ἀραιά, κι' ὁ ἥλιος, κατεβαίνοντας νὰ βασιλέψῃ, περνᾷ πότε μέσ' ἀπὸ κεῖνα καὶ πότε μέσ' ἀπ' αὐτά. Ὅση δουλειὰ κι' ἂν ἔχω, θὰ τὴν ἀφήσω, γιὰ νὰ σταθῶ λίγες στιγμὲς στὸ παρκθυράκι μου καὶ νὰ θαυμάσω τὴ φθινοπωριάτικη δύση.

Ἀλλὰ γυρίζοντας στὴ δουλειά μου εἶμαι ὑποχρεωμένος νἀνάβω φῶς. Τὸ γραφεῖο εἶναι σκοτεινό. Γιατὶ τώρα τὸ φθινόπωρο δὲν ὑπάρχει σχεδὸν δεῖλι. Ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τὴ δύση, ἀπότομα, σκοτεινιάζει. Κι' ἐγὼ εἶμαι ψηλά· κάτω ὅμως, στὰ ἰσόγεια, αὐτὴ τὴν ἐποχή, πολλὲς φορὲς ἀνάβουν φῶς καὶ πρὶν νὰ δύσῃ ἀκόμα ὁ ἥλιος. Τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαίρι δὲν συμβαίνει αὐτό. Καὶ μισή, καὶ μιὰ ὥρα μετὰ τὴ δύση, βλέπω ἀκόμα νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Τὸ δεῖλι εἶναι τόσο μακρύ! Ὅταν ἔχει μάλιστα καὶ φεγγαράκι, νομίζει κανένας πὼς ἡ μέρα ἐξακολουθεῖ ἀδιάκοπα καὶ τὴ νύχτα.

Τώρα λοιπόν, κάθε δεῖλι, βλέπω τὸν ἥλιο νἀπομακρύνεται, ἡμέρα τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὴν τούρλα τοῦ Αἰγάλεω καὶ νὰ πλησιάζῃ στὴ θάλασσα ποὺ λάμπει ἐκεῖ-κάτω σὰ μέταλλο ἀναλυτό. Ἔρχεται ὁ χειμώνας! Τὸν νοιώθουμε δὰ κι' ἀπὸ τὶς κάπως τσουχτερές... δροσιὲς ποὺ κάνει ὁ Ὀχτώβρης. Ἀραγε θἆχουμε χειμῶνα βαρύ;... Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς τὸ φετεινὸ καλοκαίρι ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ σπάνια στὰ κλίματά μας. Μᾶς ἔψησε κυριολεκτικὰ ἕξη ὁλάκερους μῆνες. Ἄρχισε ἀπ' τὸν Ἀπρίλη καὶ μόλις τελείωσε τὸ Σεπτέμβρη. Οἱ τελευταῖες του μάλιστα μέρες ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ ζεστές. Τὸ θερμόμετρο δὲν ἀνέβαινε βέβαια ὅπως τὸν Ἰούλιο, ἦταν ὅμως μιὰ ζέστη ὑγρή, πνιγηρή, καθαυτὸ ἀνυπόφορη. Τὸ ἔκτακτο λοιπὸν αὐτὸ καλοκαίρι θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ κι' ἕνας ἔκτακτος σὲ δριμύτητα χειμώνας; Ἔτσι λένε μερικοί, ἀλλά... δὲν θέλω νὰ τοὺς πιστέψω. Πάντα δυσπιστῶ στοὺς μετεωρολόγους, καὶ πολὺ περισσότερο στοὺς ἐρασιτέχνες τῆς μετεωρολογίας...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἐσὺ βέβαια, ἐπρόσθεσε, δὲν θὰ μποροῦσες νὰ σταθῇς ἐδῶ ἐπάνω· ἀλλὰ οὔτε καὶ θὰ βρεθῇ ἀνάγκη, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ σὲ κυνηγήσουν.

Ὁ Σταχτερὸς δὲν τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ βάλτο. Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη ὅσο ἔνοιωθε τὰ καλάμια νὰ βουλιάζουν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ἔτρεξε πολὺ μακριὰ καὶ γύρισε πίσω στὸν Κάρρ χωρὶς νὰ βυθισθῇ οὔτε μιὰ φορά.

— Τὸ εἴδαμε ὅλο τὸ δάσος; εἶπε.

— Ὄχι ἀκόμα, εἶπε ὁ Κάρρ.

Ὁδήγησε τὸν Σταχτερὸ σὲ μιὰ μεριὰ τοῦ δάσους ὅπου βρίσκονταν μεγάλα δέντρα καταπράσινα, βελανιδιὲς καὶ φλαμουριές.

— Ἐδῶ συνειθίζουν οἱ ὁμοιοί σου νὰ ἔρχονται καὶ νὰ τρῶνε τὰ φύλλα καὶ τὶς φλούδες ἀπὸ τὰ δέντρα, εἶπε. Λένε πῶς εἶναι τὸ νοστιμότερο φαΐ. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶς, θὰ σὲ ταΐζουν βίδκια καλύτερα.

Ὁ Σταχτερὸς κοίταζε μὲ θαυμασμὸ τὰ ὡραῖα δέντρα ποὺ ὑψώνονταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του σὰν πράσινοι θόλοι. Δοκίμασε τὰ φύλλα ἀπ' τὶς βελανιδιὲς καὶ τὴ φλούδα ἀπὸ τὶς φλαμουριές.

— Εἶναι πικρὸ καὶ νόστιμο, εἶπε. Εἶναι πιὸ νόστιμο ἀπ' τὸ τριφύλλι.

— Τότε μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος ποὺ τὸ δοκίμασες κάὶ σὺ μιὰ φορά, εἶπε ὁ σκύλος.

Λέγοντας αὐτά, ὁδήγησε τὴν ἄλκη σὲ μιὰ μικρὴ λιμνούλα μέσ' στὸ δάσος. Τὸ νερὸ ἁπλωνόταν ἥσυχο καὶ γυαλιστερὸ στὰ πόδια τους κι' οἱ ὄχθες ποὺ ἦταν σκεπασμένες μὲ μιὰ ἐλαφρυὰ ὁμίχλη, καθρεφτίζονταν ἀόριστα. Ὅταν ὁ Σταχτερὸς ἀντίκρυσε τὴ λίμνη, στάθηκε ἀκίνητος.

— Τί εἶναι αὐτό, Κάρρ, ρώτησε τὸν σκύλο.

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη γούβα μὲ νερό, μιὰ λίμνη, εἶπε ὁ Κάρρ. Ἡ γενιά σου συνηθίζει νὰ τὴν κολυμπᾷ ἀπὸ τὴ μιὰ ὄχθη ὥς τὴν ἄλλη. Ἀπὸ σένα βέβαια δὲν μπορεῖ κανεὶς νἀπαιτήσῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἀλλὰ ἂν θέλῃς μπορεῖς νὰ μπῇς μέσα καὶ νὰ πάρῃς, ἕνα μπάνιο.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια κατέβηκε κι' ὁ Κάρρ στὴ λίμνη κι' ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ.

Ὁ Σταχτερὸς ἔμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἀκίνητος στὶς ὄχθες. Στὸ τέλος ὅμως ἀποφάσισε νὰ πέσῃ στὸ νερό. Κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του ἀπὸ εὐχαρίστηση, νοιώθοντας τὸ νερὸ νὰ τὸν χαϊδεύῃ δροσερὰ καὶ ἁπαλά. Θέλησε νὰ νιώσῃ τὸ ἴδιο καὶ στὴν πλάτη του, καὶ μπῆκε πιὸ βαθιά. Τότε εἶδε πὼς τὸ νερὸ τὸν κρατοῦσε καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ παίζῃ εὔθυμα γύρω ἀπὸ τὸν Κάρρ καὶ βρισκόταν μέσα στὴ λίμνη σὰν νάταν στὸ σπίτι του. Ὅταν βγῆκαν καὶ οἱ δυό τους ἀπὸ τὴ λίμνη, ὁ Κάρρ ρώτησε τὸν Σταχτερὸ ἂν ἤθελε νὰ γυρίσουν πίσω.

— Ἔχουμε καιρὸ ὡς τὸ πρωΐ, εἶπε ὁ Σταχτερός· ἄφησέ με νὰ ἰδῶ λίγο καλύτερα ἀκόμη τὸ δάσος.

Περπατοῦσαν πάλι ἀνάμεσα στὶς σιμύδες καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν σ' ἕνα μικρὸ λιβάδι ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ἀπάνω στὰ λουλούδια καὶ στὸ γρασίδι γυάλιζαν σταλαγματιὲς δροσιάς. Στὴ μέση τοῦ λιβαδιοῦ ἔδοσκαν ἀρκετὲς ἄλκες, μιὰ μεγάλη ἀρσενική, τέσσερις πέντε θηλυκὲς καὶ πολλὰ μικρά.

Ὅταν ὁ Σταχτερὸς ἀντίκρυσε τὶς ἄλκες, σταμάτησε ξαφνικά. Στὶς θηλυκὲς καὶ στὰ μικρὰ ἔδωσε λίγη προσοχή· τὰ μάτια του στηλώθηκαν πάνω στὴν ἀρσενικὴ ποὺ εἶχε θαυμάσια κέρατα, μεγάλα καὶ ἀνοιχτὰ σὰν φτυάρια, μιὰ πελώρια καμπούρα στὴν πλάτη της, καὶ μιὰ μακριὰ χαίτη ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμὸ ὥς τὸ στῆθος της.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός, Κάρρ; ρώτησε ὁ Σταχτερὸς κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχή.

— Αὐτὸν τὸν λένε Μεγαλόπρεπο, εἶπε ὁ Κάρρ, καὶ εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια φυλὴ μὲ σένα. Τὰ μεγάλα αὐτὰ κέρατα καὶ τὴ μακριὰ χαίτη θὰ τἀποκτήσῃς καὶ σὺ μιὰ μέρα· κι' ἂν ἔμενες στὸ δάσος, θὰ εἶχες καὶ σὺ δικό σου κοπάδι.

— Ἂν αὐτὸς ἐκεῖ-πέρα εἶναι ἀπὸ τὴ δική μου τὴ φυλή, εἶπε ὁ Σταχτερός, τότε θὰ πάω πιὸ κοντὰ γιὰ νὰ τὸν δῶ καλύτερα. Δὲν φανταζόμουνα ποτὲ ὅτι μιὰ ἄλκη μπορεῖ νὰ ἔχει τέτοια μεγαλοπρέπεια!

Ὁ Σταχτερὸς προχώρησε πρὸς τὶς ἄλκες, γύρισε ὅμως σχεδὸν ἀμέσως πάλι στὸν Κάρρ ποὺ εἶχε μείνει στὴν ἄκρη τοῦ λιβαδιοῦ.

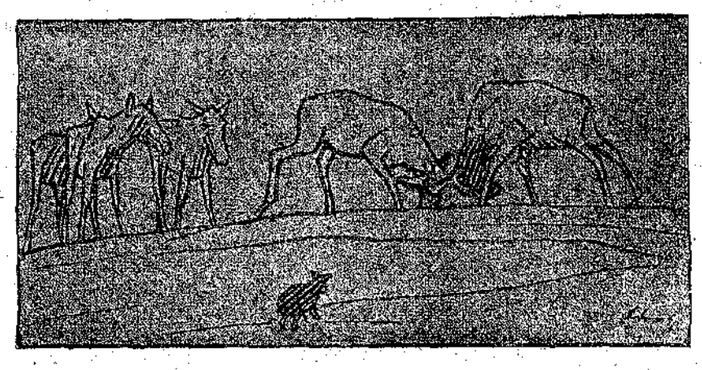

Ὁ Σταχτερὸς παλέβει μὲ τὸ Μεγαλόπρεπο.

— Δὲν σὲ δέχθηκαν; ρώτησε ὁ Κάρρ τὸν Σταχτερό.

— Τοῦ εἶπα ὅτι πρώτη φορὰ συναντῶ ἕναν ἀπ' τὴ φυλή μου, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ βοσκήσω μαζί τους. Ἀλλ' αὐτὸς μ' ἔδιωξε καὶ μὲ φοβέρισε μὲ τὰ κέρατά του.

— Ἔκανες πολὺ καλὰ ποὺ ἔφυγες, εἶπε ὁ Κάρρ. Μιὰ ἄλκη σὰν καὶ σένα, ποὺ τὰ κέρατά της δὲν ἔχουν ἀκόμη μεγαλώσει, πρέπει νὰ φυλάγεται νὰ παλέψει μὲ μιὰ ἄλκη σὰν τὸν Μεγαλόπρεπο. Ἕνας ἄλλος θἀποκτοῦσε μιὰ πολὺ κακὴ ψήμη μέσ' στὸ δάσος, ἄμα ἔφευγε ἔτσι χωρὶς νὰ φέρῃ καμμιὰ ἀντίσταση. Ἀλλὰ ἐσένα δὲν σὲ νοιάζει γιατὶ σὲ λίγο θὰ φύγῃς μακριά.

Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Κάρρ αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Σταχτερὸς γύρισε πάλι στὸ λιβάδι. Ἡ μεγάλη ἄλκη ἦρθε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ καὶ σὲ λίγη ὥρα τὰ δυὸ ζῶα πάλεβαν μὲ ὅλη τους τὴ δύναμη. Τσουγκρίζανε τὰ κέρατά τους καὶ χτυποῦσαν τὰ κεφάλια τους· ὁ Σταχτερὸς ὅμως ὅλο καὶ ὁποχωροῦσε πρὸς τὸ δάσος. Φαινόταν σὰ νὰ μὴ γνώριζε πῶς νὰ παλέψῃ. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε στὰ πρῶτα δέντρα, τότε στεῖναι πιὰ καιρός, εἶπε ὁ Σταχτερός.

Κατὰ τὸν γυρισμὸ ἦταν κι' οἱ δυό τους σιωπηλοί. Ὁ Κάρρ ἀναστέναζε συχνὰ σὰ νὰ εἶχαν διαψευσθεῖ οἱ ἐλπίδες του. Ὁ Σταχτερὸς ὅμως περπατοῦσε μὲ σηκωμένο κεφάλι καὶ χαιρόταν γιὰ τὴν περιπέτεια ποὺ τοῦτυχε.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΕΝ' ΑΛΟΓΟΠΑΙΓΝΙΟ

Ὁ κ. Γ. Κονιδάρης,—θὰ τὸν ξέρετε βέβαια, γιατὶ ἔχει γράψει ἕνα πλῆθος σχολικὰ βιβλία,— διηγεῖται τὸ ἀκόλουθο:

Κάποτε ἕνας φίλος του ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά, τοῦ ἔστειλε ἕνα βιβλίο μὲ στίχους κι' ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Ἐντὸς ταχυδρομικοῦ δέματος σοῦ στέλνω καὶ τὸν Ποιητή. τὸν ἀληθινὸ Ποιητή.»

Ὁ κ. Κονιδάρης ἀπόρησε... Τί νὰ ἐννοοῦσε ἄραγε; Ποιός νἆταν αὐτός ὁ ποιητὴς ποὺ ταξίδευε μέσα σὲ ταχυδρομικὸ δέμα;.. Μὲ μεγάλη περιέργεια, πῆγε στὸ Ταχυδρομεῖο, ὅπου τὸν περίμενε ἕνα μεγάλο κουτί. Κι' ὅταν τὸ ἄνοιξε, βρῆκε μέσα, ἕναν πελώριο, ἔξοχο, παστό... Σολωμό!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΞΙΜΟ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 106]

Σκοτείνιασε μεμιᾶς,
σκώνεται τρικυμία,
σαλεύουν τὰ στοιχειὰ
τῆς φύσης· καὶ ἡ μέρα
λὲς κι' ἔγινε νυχτιά.

Στἄγριο φύσημά του
ὁ τρομερὸς βοριὰς
τὰ δέντρα ξεριζώνει,
τρελλὰ φυσομανᾶ,
καλύβες συνεπαίρνει
κι' ἀπάνου στὰ βουνὰ

Πάει γιὰ νὰ ταράξῃ
τὸν ἥσυχο βοσκὸ
ποὺ βόσκει τὰ κοπάδια
κεῖ πάνου μοναχός,
κι' ἔχει γιὰ σύντροφό του
τὸ μοῦργο του ὁ φτωχός.

Τὴ θάλασσα τὴ γαλανὴ
κάνει νὰ βγάζει φίδια,
κύματα θεόρατα, βουνά,
νάφριζει καὶ οἱ βράχοι
νὰ δέρνονται ἀλύπητα,
καὶ δίχως τύψη νἄχει

Ποὺ τόσα ἔκαμε κακά,
ποὺ βούλιαξε καράβια,
πούκαμε τόσους νὰ φοροῦν
τὰ μαῦρα καὶ νὰ κλαῖνε,
καὶ μὲ κατάρες καὶ βρισιὲς
τὄνομά της νὰ λένε.

. . . . . .

Σ' ἕνα σπιτάκι φτωχικὸ
καντήλι πάντα μένει
μπρὸς στ' ἅη Νικόλα τὸ σεπτὸ
τὸ εἰκόνισμ' ἀναμμένη.

Καὶ κάτωθε, γονατιστὴ
ἡ γυναίκα ἑνὸς ναύτη,
στὸν Ἅγιο προσεύχεται
τὸν ἄντρα της νὰ σώσῃ,
καὶ τάξεται πῶς ἂν σωθῇ,
θενὰ τὸν ἀσημώσῃ.

Ἄνθος τῆς Ἄνδρου

ΦΩΛΗΕΣ ΠΟΥ ΕΡΗΜΩΝΟΥΝ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 122]

Καθόμουν ἀντικρὺ στὴ γριὰ κυρία καὶ τὴν κοίταζα προσεχτικά· ἦταν ἕνας ὁλάκαιρος χρόνος ποὺ δὲν τὴν εἶχα δεῖ. Μοῦ φαινόταν πιὸ γερασμένη καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω γιατί· τὰ μάτια της διατηροῦσαν τὴν ἴδια ἥρεμη βαθειὰ λάμψη, καὶ τὸ μαλλιά της δὲν ἦταν πιὸ ἄσπρα ἀπὸ πέρσυ. Στὸ τέλος ἀνακάλυψα στ' ἀπάνω χεῖλι σειρὲς ἀπὸ λεπτὲς κάθετες ρυτίδες ποὺ κατέβαιναν πρὸς τὸ στόμα καὶ τοῦδιναν μιὰν ἔκφραση πίκρας καὶ κούρασης ἀτέλειωτης. Δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὰ μάτια μου ἀπὸ κεῖ. Μοῦ φαινόταν πῶς ἀργὰ-ἀργὰ ἡ πίκρα ἐκείνη περνοῦσε στὴν καρδιά μου σταλασιάλα, τὰ χεῖλη μου γινόνταν βαρειά, γεροντικά, ἔνιωθα μιὰ κούραση στοὺς ὤμους ποὺ μ' ἔκανε νὰ σκύβω τὸ κεφάλι. Θέ μου! τί μονοξιά! Οὔτ' ἕνας ἦχος μέσ' στὸ ἤρεμο σπίτι, κι' ὅμως ἀκόμα χτές, πέρσυ ἴσως . . . ἄ, ὄχι, πάνε χρόνια πολλά, φωνὲς καθαρὲς καὶ χαρούμενες κουδουνίζαν στὸν ἀέρα. Κι' ἦταν καὶ τὰ πράμματα γύρω ποῦχαν πιὸ καινούργια ὄψη. Ὄχι πῶς πάλιωσαν τόσο — δὲν παλιώνουν ἔτσι εὔκολα τὰ πράμματα στὰ σπίτια ποὺ μένουν ἄδεια,—μὰ σὰν πιὸ γέρικα, πιὸ κουρασμένα τὰ βλέπω. Τὸ ρολόγι στὸ τζάκι, νικημένο ἀπ' τὴν κούραση, στάθηκε καὶ δείχ ει μιὰν ὥρα πρωινή. Πότε νὰ σταμάτησ' ἄρα γε; Ἴσως νἄταν ἕνα πρωινὸ ἀνοιξιάτικο, φωτολουσμένο, δλόχαρο, ποιὸς ξέρει! Ἴσως καὶ νὰ μὴν τἀνεγοήθηκαν ἀπ' τὴ μέρα ποὺ τὸ μεγάλο παιδὶ ἔφυγε γιὰ πάντα. Μιὰ φωνὴ ποὺ σβύστηκε καὶ δὲν ἔμεινε τίποτα, τίποτα. Κάποια γιθυρίσματα, μὲ ἴσως αὐτὰ νἀκούγονται μονάχα στὶς ψυχές. Ἕνα ξεφτύδι. ἕνα τόσο δὰ ξεφτυδάκι κρέμεται στὴν ἄκρια τοῦ κανελ· δὲν ξεφτύστηκε δὰ λίγο περισσότερο ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ὁ δεύτερος τὸ τράβηξε νευρικὰ τὴν ὥρα ποὺ καθισμένος κοντὰ στὴ μητέρα, ἔχανε μπροστά σ' ἠρεμα μάτια της τὸ θάρρος νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιθυμία ποὺ εἶχε νὰ πάει μακρυά, νὰ δῇ ἄλλους οὐρανοὺς, νἀπλώσῃ φτερὰ ἀνεμπόδιστα καὶ νὰ σηκωθῇ ψηλὰ-ψηλά. Στὸν τοῖχο χαμογελᾶ τὸ πορτραῖτο τοῦ τρίτου. Ἐκεῖνος ἔφτιαξε σπιτικὸ δικό του, ἡ φωνή του βρῆκε ἄλλους ἀντίλαλους ἐάστερους κι' ὁλοκάθαρους, κι' ἄλλο σπίτι ἀντηχάει τώρα ἀπ' τὴ γλυκειὰ ἁρμονία. Κι' ἔχει ἀφίσει τὴν εἰκόνα του γιὰ συντροφιά. Μὰ οἱ εἰκόνες εἶναι βουβές. Ὦ, Θέ μου! χαμογελοῦν πάντα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὥς ποὺ σὲ τρομάζουν. καὶ τότε γυρίζεις κι' ἀναζητᾶς μέσα σου ἐκεῖνες τὶς ζωντανές, τὶς αἰώνιες ποὺ χαράχτηκαν στὴν ψυχή σου καὶ ποὺ κάνουν τὶς ἄλλες στοὺς τοίχους περιττές.

Παράπονο; ὦ! ὄχι, παρ' ἀκλήση.

Παιδιὰ ποὺ ἀφίνετε τὸ σπίτι, πουλιὰ ποὺ ἀνοίγετε φτερὰ γιὰ τοὺς ἀτέλειωτους οὐρανοὺς τῆς ζωῆς, καὶ σεῖς ποὺ ἔχετε φύγει μακρύτερ' ἀκόμα, ξαναγυρίστε πίσω μιὰ στιγμὴ κι' ἂς ξυπνήσῃ ἡ φωνή σας τὸ βουβαμένο σπίτι! Ὄχι ἐκείνη ἡ κρύα, ἡ ξένη φωνὴ τοῦ πουλιοῦ ποὺ δὲ γνωρίζει πιὰ τὴ φωλιά του, μὰ ἡ παλιά, ἡ δικιά, ἡ γνώριμη. Κάποια γριὰ κυρία μὲ πικρὰ σφραγισμένο στόμα, ὦ, πῶς περιμένει μιὰ τέτοια στιγμή!

Μυρίνη

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΑΚΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 118]

Μὴ νομίσετε πῶς ἦταν κανένα ὄμορφο κίτρινο πουλάκι· ἦταν ἕνα μικρὸ κίτρινο αὐτοκινήτακι. Κεῖνο τὸν καιρό, μόλις πρωτόβγαιναν τὰ αὐτοκίνητα συγκοινωνίας, κι' ἦταν πιὰ πολυτέλεια! Μὰ ἦταν τόσο γρήγορο! τόσο καθαρό! τόσο ὄμορφο! Πηγαινοερχόταν σὲ 4 λεπτά, κι' ὁ κόσμος, μόλις τὄβλεπε, ἀλάλαζε. Τί δόξα! Ἔμεῖς, φανατικές του θαυμάστριες, κι' ὅταν πιὰ βγῆκαν κι' ἄλλα, πιστὲς στὴν πρώτη του ὑπηρεσία, τὸ περιμέναμε ὧρες γιὰ νἄρθουμε μ' αὐτό. Τὸ νομίζαμε ἀχαριστία νὰ τὸ ἐγκαταλείψουμε.

Πέρασε καιρός . . . Τὸ κιτρινάκι μας ἄρχισε νὰ παλιώνῃ καὶ μιὰ μέρα δὲν φάνηκε πιά . . .

Πάν' οἱ δόξες, οἱ χαρές, οἱ ἐνθουσιασμοί, τὰ περιμενώματα . . .

Τρέχα γύρευε τώρα ποῦ κοίτονται τὰ κόκκαλά του!

Φτωχὸ κιτρινάκι!

Κι' ὅταν πάλι μεῖς μαζευόμαστε, ἡ παρέα σου, διηγούμαστε τὴ χάρη σου, τὴ γρηγοράδα σου, τὴ δόξα σου . . .

Ἰνδιάνα

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 114]

Καλύτερα εἶναι νὰ κοιμᾶσαι ὑπὸ στέγην παρὰ *στὸ φρέσκο*.

Καλύτερα νὰ κολυμβᾷς στὰ πελάγη τῆς εὐτυχίας παρὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Καλύτερα νὰ σοῦ λένε *σύκο φάγε*, παρὰ *σήκω φύγε*.

Καλύτερα νὰ βρέχῃς τὶς κάλτσες σου, παρὰ νὰ σοῦ *τὶς . . . βρέχουν*.

Καλύτερα νὰ σὲ θεωροῦν ἐλαφρὺ, παρὰ νὰ σὲ θεωροῦν *βάρος*.

Καλύτερα νὰ τρῶς πολύ, παρὰ νὰ *σὲ τρῶν πολλοί*.

Καλύτερα ν' ἀνεβαίνῃς στὸν ἕβδομο οὐρανό, παρὰ σὲ ἕβδομο πάτωμα.

Καλύτερα νὰ σὲ ξυπνίσῃ τὸ ξυπνητήρι παρὰ ὁ κλέφτης

Καλύτερα νὰ μὴν μπαίνῃς στὴ θάλασσα ποτέ, παρὰ νὰ μένῃς στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Καλύτερα τὰ «χίλια μύρια» τοῦ Ἀνανία νἄτανε λεφτὰ (γιατὶ κάτι θὰ μᾶς κόλλαγε καὶ μᾶς).

Καὶ τέλος καλύτερα νὰ σὲ ξυπνίσῃ ἀστραπόβροντο, παρὰ ἡ:

Φωτιά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ παπποῦς παίρνει καβάλλα τὸ μικρό του ἔγγονο καὶ τοῦ κάνει δυὸ τρεῖς γύρους στὸν κῆπο. Ὁ μικρὸς τὸν χτυπᾷ μὲ μιὰ βέργα. Ἡ μαμμά του, ἀπὸ τὸ παράθυρο, τοῦ φωνάζει:

— Μπέμπη! τὸν παππού σου χτυπᾷς ἔτσι;

— Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ μικρός, τὸ γαϊδαρό μου!

Γέρω-Δῆμος

***

Ἡ μαμμά.— Νίτσα, μὴ βάζεις τὸ δάχτυλό σου στὴ μύτη σου, δὲν κάνει.

Ἡ Νίτσα. — Μὰ γιατὶ λοιπὸν ἡ μύτη ἔχει τρύπες;

Φώτιος Κ. Πέτρου

***

Ἡ Δασκάλα.— Δεν ἔμαθες ἀκόμα τὸ ἐνεργητικὸ καὶ τὸ παθητικό; Νά, παιδί μου· ἐγὼ χτυπῶ, αὐτὸς τί παθαίνει;

Ἡ μικρὴ μαθήτρια.—Κλαίει.

Γεώργιος Κ. Πέτρου

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1927

ΜΕΤΑ ἑνὰ μῆνα καὶ μιὰν ἑβδομάδα τελειώνει τὸ ἔτος μου κι' ὁ τόμος μου. Πλησιάζει λοιπὸν ὁ καιρὸς ποὺ θὰ σᾶς προσκαλέσω νἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας. Αὐτό, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ἀπὸ τώρα. Κι' ἕν' ἄλλο, ἀκόμη σπουδαιότερο: Πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ Ἐξαπαθώματος. Καὶ τὸ σπαθί σας πρέπει νἄ τὸ ἔχετε ἕτοιμο γιὰ νἀρχίσῃ τὴ δουλειά του μόλις προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός. Ἤξερετε τί ἐννοῶ: Νὰ κατηχῆτε ἀπὸ τώρα, καὶ προπάντων στὸ σχολεῖο, τὰ παιδιὰ ποὺ κρίνετε σεῖς ὅτι μπορεῖ νὰ γίνουν συνδρομηταί μου. Νὰ τοὺς μιλῆτε γιὰ μένα, νὰ τοὺς δείχνετε φυλλάδιά μου, νὰ τοὺς χτυπᾶτε προπάντων τὴν ἰδέα, — τὴν πρόληψη, — ὅτι ἡ «Διάπλασις» εἶναι . . . γιὰ μωρὰ παιδιά! Τὸ Ἐξαπάθωμα φέτο πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ζωηρό. Κι' αὐτὸ νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τώρα.

"Ἕνα γελοῖο περιοδικό, διακρινόμενο γιὰ τὶς ἐπιθέσεις του ἐναντίον κάθε πράγματος ποὺ ἀξίζει, τἄβαλε πρῶτα μὲ τὴ «Νέα Ἑστία» καὶ τώρα τὰ βάζει μὲ τὴ «Διάπλασι». Στὸ προηγούμενο τεῦχος του εἶχε δημοσιεύσει ἕνα ἄρθρο γιὰ τὴν Παιδικὴ Δογοτεχνία στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ ἄρθρογράφος μιλοῦσε πολὺ—φυσικά, — γιὰ τὴν «Διάπλασι», τὸν κ. Φαίδωνα κτλ. Αὐτὸ πείραξε, φαίνεται, τὴ διεύθυνση τοῦ γελοίου περιοδικοῦ, ποὺ δὲν μπόρεσε νἀρνηθῇ στὸ συνεργάτη του τὴ δημοσίευση τοῦ ἄρθρου ἐκείνου καί, γιὰ ἐκδίκηση, δημοσιεύει στὸ σημερινό τεῦχος μιὰ ἐπιστολὴ κάποιου ἀναγνώστη ἀπὸ τὰς Πάτρας, ποὺ κατηγορεῖ τὴ «Διάπλασι» πῶς δὲν κάνει καὶ δὲν ἔκαμε ἄλλο ποτὲ παρὰ . . . νὰ πενταρολογῇ!! Καὶ τί ἐννοεῖ μ' αὐτὴ τὴν «πενταρολογία»; Ὅτι οἱ συνδρομηταί μου εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ πληρώνουν χωρὶς νὰ ἀποκτοῦν τὸ ψευδώνυμό τους, καὶ τὶς Μικρὲς Ἀγγελίες. Ὡραία ἰδέα! Ἀλλὰ πῶς μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά; Μήπως ὅλ' αὐτὰ στὴν ἀρχὴ δὲν τἄχα χάρισμα; Ἀλλ' ἄμα εἶδα ὅτι κάθε συνδρομητὴς ἤθελε νἀλλάζῃ κάθε στιγμὴ ψευδώνυμο καὶ νὰ στέλνει μιὰ στήλη τὴν ἑβδομάδα «Ἀσπασμοὺς καὶ Πληροφορίες», ἀναγκάσθηκα νὰ βάλω πληρωμή. Αὐτὸ κάνουν ἄλλωστε ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου. Μόνο ἕνας κακόβουλος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ μεταχειρισθῇ γιὰ κατηγορία. Αὐτὰ γιὰ δσους ἔτυχε νὰ ἰδοῦν τὸ ἀχαρακτήριστο δημοσίευμα. Δὲν ἀξίζει δὰ νὰ γίνῃ καὶ περισσότερος λόγος . . .

Στὶς Σέρρες συστήθηκε παράρτημα τοῦ Μικροῦ Διαπλασιακοῦ Συλλόγου «Ὁμοσπονδία Βουλγαροκτόνων». Ἔγινε κι' ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προεδρείου καὶ σ' αὐτὴ τὴ συνεδρίαση ἡ ἀντιπρόσωπος *Ἀργυροῦλα Ἀβραάμου*. Ἔβαλε ἕνα σύντομο ἀλλὰ ὡραιότατο λόγο. Δυποθμαι ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὸν δημοσιεύσω, τὴν εὐχαριστῶ ὅμως γιὰ τὰ καλὰ ποὺ εἶπε γιὰ μένα κι' ἐλπίζω ὅτι ὁ Σύλλογος τῶν Σερρῶν θὰ κάμῃ πολλά.

Ἔκαμες πολὺ καλά, *Τρελὰ Γυμνασιοπαίδι*, ποὺ ἐπεξέλθῃς στὸν ἑαυτό σου καὶ μπόρεσες, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἀποπειρες, νἀνεβῇς ὡς τὸ γραφεῖο μου χωρὶς δισταγμὸ πιά. Εὐχαριστήθηκαν πολὺ ὅσοι σ' ἐγνώρισαν. Ἀλλὰ οὔτε κυρὰ-Μάρθα ἦταν ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς, οὔτε Ἀγανίας. Ὡραία ἀποκρίθηκες στὸ φίλο σου ποὺ σοῦ ἔλεγε πῶς εἶσαι μεγάλος πιὰ γιὰ Διάπλασι. Σοῦ εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία στὸ Πανεπιστήμιο. Τοῦ χρόνου βέβαια θἀλλἀξῃς καὶ ψευδώνυμο, ἀφοῦ δὲν θἆσαι πιὰ Γυμνασιοπαίδι.

Ἡ *Σοῦζη* εἶναι ξετρελαμένη ἀπ' τὴ χαρὰ της ποὺ μπῆκε πιὰ στὴν κίνησή μου, κι' ἀλλάζει Μ. Μυστικά κι' ἔχει ἀλληλογραφία μὲ φίλες μου σὰν τὴ *Δέλια* καὶ τὴ *Μεγαλόπρεπη Ἴδη*. «Κυθεμέρα —πομπεύω ἀνυπόμονα τὸν ταχυδρόμο καὶ νοιώθω μιὰν ἀνείπωτη εὐτυχία νὰ μὲ γεμίζῃ ὁλάκαιρη σὰν παίρνω κανένα γράμμα ἀπὸ μακρυνὴ μου φίλη κι' ἀδελφή. . .» Τὸ περίεργο εἶναι ποὺ ἡ *Σοῦζη* φοβόταν πῶς δὲν θἄθελε καμμιὰ νἄχει ἀλληλογραφία μαζί της. Μὰ ἦταν δυνατό;

Ὡραιότατο τὸ γράμμα σου, *Κόρη τῆς Διαπλάσεως*, μὲ τὴν τόσο γλαφυρὴ περιγραφὴ τοῦ Ξυλόκαστρου καὶ τῆς ὡραίας ζωῆς ποὺ ἔκαμες ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι. Χάρμα ποὺ γνωρίσθηκες καὶ μὲ τὶς κυλὲς μου φίλες *Ἀνθισμένη Πασχαλιὰ* καὶ *Δροσοσταλίδα*. Καθὼς θὰ εἴδες, τὰ μυθιστορήματα τοῦ ἐρχομένου χρόνου τἄχω βρεῖ κι' εἶμαι βέβαιη πῶς θὰ σᾶς ἀρέσουν περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ φετεινά. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου, *Φιρφιρίκε*, ὅταν εἶδες, κι' ἔτσι ἄξαφνα, δημοσιευμένη τὴν πρώτη σου Ἄσκηση. Ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου, ἐλπίζω νὰ ἰδῇς ἄλλη μιά. Γιατί ἀπὸ κάθε Συλλογὴ παίρνω δυὸ-τρεις, τὸ πολὺ τέσσερις, κι' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τῶν Συλλογῶν ποὺ λαβαίνω γιὰ κάθε Διαγωνισμὸ κι' ἀπὸ τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἐξαίρεσιν κάνω μόνο γιὰ τὶς Συλλογὲς ποὺ βραβεύονται. Ἀπ' αὐτές, μετὰ τὴν δημοσίευση τῶν Ἀποτελεσμάτων, παίρνω πολλὲς Ἀσκήσεις. Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ἐνέργειες. Λυσόχαρτο ἔστειλα.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα μοῦ γράφει ἡ *Γενναία Σπάρτη*. Καὶ πρῶτο μιὰ «καταπληκτικὴ» Στατιστικὴ τῆς Σελίδος Συναργασίας, κατὰ τὴν ὁποία, ἀπὸ 97 κομμάτια ποὺ δημοσιεύθηκαν σὲ 37 φυλλάδια, τὰ 61 εἶναι κορυφαῖα καὶ τὰ ὑπόλοιπα 36 ἀγοραῖα. (Τὰ σχόλια πρὸς τὸ παρὸν τἀφίνουμε.) Ἔπειτα μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Μπέμπης τῆς Κυρὰ-Μάρθας ἔγινε κεῖ πέρα καὶ στὴν πραγματικότητα. Ὁ Μητροπολίτης δηλαδὴ εἶχ' ἕνα μικρὸ ὑπηρέτη ποὺ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ λησιστρικὰ μυθιστορήματα· ὁ νοῦς του ἀπ' αὐτὰ πῆρε ἀέρα, — σὰν τοῦ Μπέμπη, — καὶ μιὰ ὡραία πρωΐα ὁ μικρὸς ἔκλεψε τἀσημικὰ τοῦ ἀφεντικοῦ του, πῆρε καὶ δυὸ περίστροφα καὶ . . . βγῆκε στὸ κλαρί. Νά, ὡς ἐκεῖ φθάνουν τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ μ' αὐτὰ τὰ παλιοχλλάδια.

Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάζῃς, *Ἀλέξανδρε Κουρκουμέλη*. Ὡστόσο χαίρω ποὺ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς τὸ πρῶτο σου γράμμα ποὺ τόσο μ' εὐχαριστήσε. Ἐλπίζω τώρα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς.

Τὸ *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* μοῦ γράφει: «Τί ὡραῖοι ποὺ εἶναι αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος! Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα καταλάβει τὴν ἀξία των καὶ δὲν τὶς ἐδιάβαζα. Τώρα ὅμως τὸ πρῶτο ποὺ διαβάζω ἀπὸ τὸ φυλλάδιο εἶναι ἡ Ἐπιστολή». — Τὰ ἔλαβα ὅλα. Στὸ σχολεῖο ποὺ ξαναπηγαίνεις μὲ τόση χαρά, μίλησε στοὺς συμμαθητάς σου καὶ γιὰ μένα.

Κι' ὁ χαρακτήρας σου, *Ταρτοῦφε*, καὶ τὸ ὄφος σου εἶναι πολὺ συμπαθητικά. Γι' αὐτὸ μπορεῖς νἀεἶσαι βέβαιος. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θὰ τὸ συμπεριλάβω γιατί τώρα δὲν δέχομαι. Πάντα ἄλλωστε θἄμανε ἔξω, γιατί ἔχω λάβει πάρα πολλά.

Ἔλαβα καὶ τὸ Καταστατικὸ τῆς «Συντροφιᾶς τῶν Σωματοφυλάκων». Εἶναι πολὺ ὡραῖο καὶ πολλὰ περιμένω ἀπὸ τὸ Μικρὸ αὐτὸ Σύλλογο, ποὺ τόσος ζῆλος ἐμπνέει ὅλα τοῦ τὰ μέλη.

Παρεξήγησες, *Διλάντα*. Δὲν εἶπα πολλὰ γιὰ τὸ ποίημά σου, ὄχι γιατί βιαζόμουν, ἀλλὰ γιατί δὲν εἶχα νὰ πῶ τίποτε ἰδιαίτερο, — ἢ ἀλήθος νὰ σημειώσω κτλ. — παρὰ πῶς ἦταν τὸ καλύτερο ὕστερ' ἀπὸ τῆς *Μυρτώς*. Γιὰ τὸ ἄλλο ἐπίμενω: τὸ τέλειο σονέττο πρέπει νὰ τελειώνει τὸν πρῶτο κύκλο ἰδεῶν στὰ δυὸ τετράστιχα καὶ νἀρχίζῃ τὸν δεύτερο μὲ τὴν ἀρχὴ τῶν τριστίχων. Τὸ ἀπαιτεῖ κι' ὁ «ὀργανισμός» του, ἀφοῦ τετράστιχα καὶ τρίστιχα πρέπει νὰ ριμάρουν μεταξύ τους, χωριστά. — Τὸ τετράδιο τῆς *Συγουρόμαλλης* θὰ χάθῃκε στὸ Ταχυδρομεῖο. Ὄχι, ἐγὼ λέω πῶς καὶ τὸ 28 θὰ ἐξακολουθήσῃς . . .

Ὅλες αὐτὲς οἱ «ἐκλείψεις» *Συγουρόμαλλη*, τελείωσαν. ἀφοῦ καὶ τοῦ *Ἄγη* ἔχω πρὸς δημοσίευση ἕνα μεγάλο κι' ὡραῖο κομμάτι. Ἔννοια σου, κι' ὅταν θἀρχίσω κἀλὶ νὰ δέχομαι, θἄχεις κἀθε δικαίωμα νὰ ξαναστείλῃς, ἀφοῦ μάλιστα ἀμφιβάλλω ἂν ὁ καιρὸς κι' ὁ τόπος θἀφήσουν νὰ δημοσιευθῇ κι' ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἤρθε κἄν ἀκόμα ἡ σειρά του νὰ ἐγκριθῇ. Θὰ πῶ στὴ *Μυρίνη* πόσο σἀρέσουν τὰ κομμάτια της, ποὺ τὸ «καθένα εἶναι ἕνα κομψοτέχνημα, φτιαγμένο μὲ καλόβαλτες φράσεις, ποὺ ἀνάμεσά τους πλανιέται ἕνας λεπτὸς κι' ἀδιόρατος πάνος».

Ἔχω τώρα ἕνα σωρὸ γράμματα ποὺ πληροφοροῦν τὸν κ. Φαίδωνα γιὰ τὴ «μολοῦστρα». Ἡ *Κοσμοχαλάστρα* γράφει ὅτι στὴ Σμύρνη τὴ λένε «Μαντατούρα», ἐπειδὴ πιστεύουν ὅτι στὸ σπίτι ποὺ μπαίνει θἀκούσουν κἄτι καλό. — Ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*, ὅταν ἦταν μικρή, τὴν εἶχε βαφτίσει «ζίνα». Ξέρει ὅμως πῶς στὴν Πάτρα τὴ λένε «κλέφτη» καὶ στὴν Ἰθάκη «ἄερα». — Τὸ *Ἀφρισμένο Κῦμα* ἐπιμορώνει τὴν ὀνομασία «κλέφτης» καὶ προσθέτει ὅτι τέτοιους σπόρους κάνουν ὄχι μόνο οἱ ζαχοί ἀλλὰ καὶ κἄτι μεγάλα ἀγκάθια, ποὺ αὐτοῦνῶν μάλιστα οἱ «κλέφτες» εἶναι μεγαλύτεροι. — Τὸ *Ζηλεμένο Κάστρο*, ποὺ κι' αὐτὸ «κλέφτη» τὴν ξέρει, λέει ὅτι στὴν Κρήτη τὴν πιάνουν, τῆς φιθορίζουν κἄτι τι γιὰ ἕνα πρόσωπο καὶ τὴν ἀφίνουν πάλι νὰ πετάξῃ . . . γιὰ νὰ πάει νὰ τὰ πῇ. Ἀλλὰ σ' αὐτὸ ταιριάζει περισσότερο τὄνομα «Μαντατοῦρα» ποὺ τὸ ἐπικυρώνουν κι' ἡ *Φλογέρα* κι' ἡ *Ἵππολύτη*. — Ὁ *Φῶτος Δάμψης* γράφει ὅτι στὴν "Ανδρο, ποὺ τὴ λένε «κλέφτη», πιστεύουν πῶς φέρνει ὑγεία καὶ πῶς προμηνᾷ ἐπίσκεψη ἢ γράμμα· γι' αὐτὸ τὴ λένε καὶ «ταξιδιάρη». — Ἡ *Λεπτὴ Μαργαρίτα*, μ' ἕνα ὡραῖο της γράμμα στὸν ἴδιο τὸν κ. Φαίδωνα. πληροφορεῖ ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ «κλέφτη» μερικοὶ τὴ λένε καὶ «ἥλιο» ἴσως γιατὶ ἔχει ἀχτίδες. — Ὁ *Αἰακὸς* ἄκουσε στὸν Πειραιὰ πῶς τὴ λένε «κλέφτη», γιατὶ στὸ δαχτυλίδι της ἔχει κἄποτε ἕνα σπυράκι σὰ στάρι, ποὺ νομίζουν ὅτι τὸ κλέβει . . . γιὰ νὰ τὸ φάῃ. — Ὁ *Κόμης Δελαρός* ἀπὸ τὴν Ἀνδρίτσαινα, ὁ *Θέσπις* κι' ἡ *Ἀμφιτρίτη* ἀπὸ ἐδῶ, τὴν ξέρουν γιὰ «κλέφτη». — Τέλος ἡ *Σοῦζη*, ἀπὸ τὶς Σέρρες, πληροφορεῖ ὅτι ἐκεῖ τὴ λένε «κούφακα», γιατὶ πιστεύουν ὅτι ἅμα μπῇ σταυτὶ κανενός, τὸν κουφαίνει!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐ τὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Καμάρι τῆς Μητέρας*, *Γκιώνης*, *Ντόριαν*, *Γενοβέφα*, *Γαλάτεια*, *Γαυρειώτικο Μελτέμι*, *Μελαχροινή*, *Μαγεμένο Βασιλόπουλο*, *Ἀρχαιωτοπούλα*, *Κάρμεν*, *Νανότα*, *Νάρκισσος*, *Τζοκόντα*, *Τσαίκη Κούγκαν*, *Ἀντιγόνη*, *Φλογέρα τῆς Πόλης*, *Λίκα*, *Λιχούδα*, *Φούσκας*, *Παράξενος* καὶ *Ἀδρίνος*. — Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σ' ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Κρεολή, κ.(ΜΚ). Πορφυρογέννητος, ἀ.(ΔΣ)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀνδαλουσίαν* (διάβασα μὲ πολλὴ εὐχαριστηση καὶ τὰ δυὸ τελευταῖα γράμματά σου· ἔχω στὴ διάθεσή σου 15 δρ.) *Λέρμοντοφ* (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα· εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Νίναν Φιτσιῶν* καὶ τὰ ὑπόλοιπα 36 ἀγοραῖα. (Τὰ σχόλια πρὸς τὸ παρὸν τἀφίνουμε.) Ἔπειτα μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Μπέμπης τῆς Κυρὰ-Μάρθας ἔγινε κεῖ πέρα καὶ στὴν πραγματικότητα. Ὁ Μητροπολίτης δηλαδὴ εἶχ' ἕνα μικρὸ ὑπηρέτη ποὺ δὲν ἐδιάβαζε παρὰ λησιστρικὰ μυθιστορήματα· ὁ νοῦς του ἀπ' αὐτὰ πῆρε ἀέρα, — σὰν τοῦ Μπέμπη. — καὶ μιὰ ὡραία πρωΐα ὁ μικρὸς ἔκλεψε τἀσημικὰ τοῦ ἀφεντικοῦ του, πῆρε καὶ δυὸ περίστροφα καὶ . . . βγῆκε στὸ κλαρί. Νά, ὡς ἐκεῖ φθάνουν τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ μ' αὐτὰ τὰ παλιοχλλάδια.

Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάζῃς, *Ἀλέξανδρε Κουρκουμέλη*. Ὡστόσο χαίρω ποὺ αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μοῦ γράψῃς τὸ πρῶτο σου γράμμα ποὺ τόσο μ' εὐχαριστήσε. Ἐλπίζω τώρα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃς.

Τὸ *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* μοῦ γράφει: «Τί ὡραῖοι ποὺ εἶναι αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Φαίδωνος! Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα καταλάβει τὴν ἀξία των καὶ δὲν τὶς ἐδιάβαζα. Τώρα ὅμως τὸ πρῶτο ποὺ διαβάζω ἀπὸ τὸ φυλλάδιο εἶναι ἡ Ἐπιστολή». — Τὰ ἔλαβα ὅλα. Στὸ σχολεῖο ποὺ ξαναπηγαίνεις μὲ τόση χαρά, μίλησε στοὺς συμμαθητάς σου καὶ γιὰ μένα.

Κι' ὁ χαρακτήρας σου, *Ταρτοῦφε*, καὶ τὸ ὄφος σου εἶναι πολὺ συμπαθητικά. Γι' αὐτὸ μπορεῖς νἀεἶσαι βέβαιος. Ἀλλὰ τὸ κομμάτι σου δ

λικοῦ (ὄχι, ἤμουν βέβαιη γιὰ τὴν ἀγάπη σου· εὐχαριστῶ πολύ') *Ταρζὰν* (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα') *Παρηγοριὰν* (ἔ, νά, φέτος πού θὰ πᾶς καὶ σὺ σχολεῖο, θὰ μπορέσῃς βέβαια νὰ ξεσπαθώσῃς κι' ἔτσι δὲν θὰ ζηλεύσεις πιὰ κανένα') *Λάουραν*) εἶδες ὅτι αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα· γράφε μου') *Ἀλαβάστρινην* (δὲν πειράζει, καλύτερα στὸ σπίτι' καὶ μάλιστα μὲ τέτοια καθηγήτρια...) *Μανταχοκόρην* (εὔχομαι τὴν ἴδια ἐπιτυχία καὶ στὶς ἐξετάσεις τοῦ Πανεπιστημίου') *Μπόεμ* (ὡραῖο τὸ γράμμα σου γιὰ τὴν "Ἔκθεση' γιὰ τὸ Ὠδεῖο ἔκαμες πολὺ καλά') *Ἄγνωστην* (ἔστειλα· ἀλλὰ ὄχι πιὰ τεμπελιά!) *Ζιλχὰ Χανούμ* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ «πολυλογία» σου· καὶ τὸν κ. Φαίδωνα τὸ ἴδιο· νὰ ἰδῶ τώρα πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃς') *Ἰωάνναν Γ. Κωνσταντίνου* (ἔστειλα 7 τετράδια· ἀλλὰ γιατὶ μεταχειρίζεσαι τόσο ξέθωρη μελάνη'; μὲ μεγάλη δυσκολία διάβασα τὸ χαριτωμένο γραμματάκι σου') *Μόννα Βάνναν* (κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ἀκόμη!) *Δὸν Κιχώτον* (ὄχι, ἀφοῦ ἄρχισαν μὲ τόνομά σου, ἔτσι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσουν') *Νόρμαν* (ἔστειλα 12 τετράδια· εὐχαριστῶ γιὰ τί; καλὲς διαθέσεις') *Δ. Μασουρίδην* (τὰ ἔλαβα') *Ρογῆρον* (τῆς τὰ ἔστειλα') *Καΐρίναν, Γεώργιον* καὶ *Φώτιον Κ. Πέτρου* κτλ. κτλ.

Συννεφάκι, Χαμόγελο, Τάκην Μαθιόν, Πάτερ - Παχούμιον (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *17 Ὀκτωβρίου*, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Δεκεμβρίου)

686 Λεξίγριφος

Πρόθεσις καὶ Σία
Κάνουν αὐτομάτως...
Κόποιαν Ἑταιρεία;
Ὄχι, ἕνα Κράτος!

Ἀμφιτρίτη

687. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἡμερὸ εἶναι σάν... ἀρνάκι
Μὰ καὶ λόγιο συγχρόνως
Τὸ μικρὸ βιβλιαράκι
Ποὺ μ' αὐτὸ περνᾷ ὁ χρόνος.

Φιλέσοφη

688. Μεταγραμματισμὸς

Δῶρο τῶν Μάγων στὸ Χριστὸ
Ἕνα του γράμμα μόνο ἀλλάζει
Καὶ γνωστὴ πόλη στὸ λεπτὸ
Πολύπαθη μᾶς παρουσιάζει.

Κρητικοπούλα

689. Τονόγριφος

Ἡ Ἥρα ἢ κι' ἡ Ἄρτεμις,
Ἡ Ἀθηνᾶ ἢ ἡ Ρέα
Τὸν τόνο μόνον ἄλλαξε
Καὶ βλέπεις... τί ὡραῖα!

Νέμεσις

690. Κεκρυμμένη Πυραμὶς

\+
* + *
* * + * *
* * * + * * *

Τὸ γράμμα τῆς κορυφῆς, αἱ τρεῖς ὁριζόντιοι λέξεις καὶ ἡ κάθετος ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Πυραμίδα, εὑρίσκονται εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις:

1.—Ἄκων μὴ πράττε.
2.—Καιρὸς παντὶ πράγματι.
3.—Γνωρίζεις τί ἐστὶ ἄνθρωπος;
4.—Πῦρ ἀλίσκει πάντα.
5.—Κακὰ τὰ ψέμματα!

Μονάκριβη

691. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Αὐτοκράτωρ
2 8 1 = Ὕδατος, χρόνου
3 2 6 7 8 9 = Αἰρετικὸς
4 5 6 7 9 = Ἰσχυῶν
5 3 2 8 9 = Πτηνὸν
6 7 2 3 = Φρούριον
7 5 7 3 9 = Ἀθάνατον ἔργον
8 2 4 8 9 = Ἱερὸν
9 6 7 2 7 8 9 = Ἀπλανὴς

Ἀστραπέβροντο

692-696. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *σκότος, νεῦμα, ἀκτίς, κλίσις, ποία.*

Κέντε Ραπανάκιας

697. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τάρχικὰ καὶ τὰ τρίτα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δύο νήσους τοῦ Αἰγαίου: 1, Ἀρχαία πλουσία πόλις τῆς Ἀσίας· 2, Παίζει εἰς τὸ θέατρον· 3, Δὲν ἔχει δόντας· 4, Μέρος τῆς οἰκίας· 5, Τιμωρεῖται εἰς τὸν Ἅδην.

Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ

698. Γρῖφος

εἰς εἰς
α, ν ἀμελ' ;
εἰς εἰς
εἰς

Περιπλοκάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

699. Anagramme.

Je suis la rive d'un cours d'eau.
Broullez mes pieds,
Je suis plusieurs épis reunis en [falsceau.

Θαΐς

700. Lettre Magique

Remplacez une lettre à chacun des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots.

tour, lire, note, rame, vide.

Μαρία Γ. Γιαμουγιάννη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 32

462. Ἴρις - ρίς. — 463. Δύρα - λίρα. —464. Τὰ ὄνειρα.—465. Τὸ δόντι. — 466. Ναύπλιον - ναῦς - πλοῖον.—467.

Σ Σ Α Σ
Ο Ο Ι Ο
Ρ Σ Λ Ι
Υ Ο Α Ο Ι Α Α Ι
Κ Δ Φ Μ Ι
Ο Ι Ι Ο
Σ Α Α Ν

468. *Τὸ σῶμα περιβάλλει ὡς ἔνδυμα τὴν ψυχήν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δύο γραμμάτων, ἐκ τῶν ἄνω.) — 469. ΛΟΥΚΑΣ (ΛΑϊος, ΒΟλος, ΠαΥλος, ἀκΑΚία, ΠερίΑνδρος, ΠεισίΣτρατος)—470. *Παρὰ μικρῶν μὴ ζήτει μεγάλα* (παρὰ μικρὸν μὶ - ζητει μεγάλα.)—471. Parce qu'ils sont rats sans blé.—472 La prodigalité ruine et deshonore.

Ξεσπαθόνετε
γιὰ τὸ Δωδεκασέλιδο!

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

|ΚΖ'—1000|

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλόνι, τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλες-ους. — Ἀριστοκράτισσα, Αἰλάντα, Ἀφάρα, ἀνταλλάσσουμε καρτποστὰλ ἠθοποιῶν κινηματογράφου; Δ/σις: Ἐλευθερίαν Καραμιτσοπούλου (διὰ Α. Δ.), ὁδὸς Χαλκιδικῆς 27, Ἀθήνας.

Κόμησσα Λαβερνῆ

|ΚΖ'—1001|

ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ

Ἀνακατοσούρης, Ἀντονεύρης = Νικολόπουλος· Μοκοκό, Ταρτοῦφος=ἀδελφοὶ Γεωργόπουλοι· Βράχος τῆς Ἰωνίας=Κατσίγρας· Μελαχρινὸ Διαβολάκι, Γκρὶ Διαβολάκι = Τασσοπούλου· Ἱππότης ντ' Ἀρταγνὰν= Ἰωαννίδης· Πόρθος= Βασιλειάδης· Ἄθως=Οἰκονομίδης· Νικολὸς = Κιτανίδης· Λόρδος Τζέρκρ=Γεωργίου· Ἀσὰν = Παπαδόπουλος· Τιμημένα Σφακιὰ=Παναγιωτόπουλος· Νάντια=Ἀλεξανδροπούλου· Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ = Δημητριάδου· Ἄσπρος Κόρακας=Παναγόπουλος· Κόρη τοῦ Ξεσπαθώματος=Ἀργυροπούλου· Ἀετιδεὺς = Στεφανίδης· Νέμεσις = Μιχαλόπουλου· Τραγκαβέλ = Σχοινᾶς· Ἕλλην Ἐκδικητὴς = Ἀντωνιάδης· Ὑποκόμης Λουδοβίκος = Σιδεροπουλος· Σορκούφ=Ἀναγνωστόπουλος· Γενναία Σπάρτη = Βλησίδης· Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπονίκης= Παπαχριστόπουλος· Ἥλιος=Ἀλεξόπουλος· Μπόεμ = Παπαγεωργίου· Μαῦρος Ἀετός=Ἀγγελόπουλος· Κόντε Ρεπανάκης=Σωτηρόπουλος.

ΚΟΜΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

|ΚΖ'—1002|

Προκηρύσσω Μεγάλο Διαγωνισμὸ κινηματογραφικῶν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος· βραβεῖα 7· συμμετοχὴ τετράδραχμος. *Διαπλασόπουλα-ες, Σύλλογοι, ἔμπροσ! ἔχετε τόσες ἐλπίδες!!!* Στεῖλτε: Φωφὼ Ζαρκάδου, Βόλον.

Φτωχὸ Χαμόμηλο

|ΚΖ'—1003|

Ζουλεΐκα, Χάρις, Χρυσῆ Καρδιά, Ἐλευθέρις Ρουσσάκη, Ἄμλετ, Φραγκίσκε, Φωτεινέ, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια; Δ/σις: (ΚΖ'—935). Ἀμαρυλλίς, Ἀντιγόνη, Ἔλσα, Κάρμεν, Τσιγγάνα, Μπόεμ, Ρογήρε, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Σταυραετέ, ἔστειλα.

ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

|ΚΖ'—1004|

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα 3. Στεῖλατε: Στυλιανὸν Νασυμίδην, Χαντζηχρήστου 13, Ἀθήνας.

Διαπλασόπουλα-Διαπλασοπούλες- Σύλλογοι, περιμένω τὴν ὑποστήριξίν σας.

ΠΑΤΕΡ-ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες.

|ΚΖ'—1005|

«Σωματοφύλακες», σᾶς ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝ νὰ μᾶς ἀποκαλύψετε!!! Εἰδεμὴ θὰ ἔχετε ἕναν παιλιόριο λεκὲ ἀνικανοποίητος εἰς τὸ δῆθεν τόσο φοβερό σας ξίφος. «Παλιάτσοι», μὴν περιμένετε καὶ σεῖς τὴν ἴδια σύστασι.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

|ΚΖ'—1006|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

Λόγῳ πολὺ ὀλίγων ἀπαντήσεων βραβεύομεν μόνον **Κάτσπρον Ἀράπην.** ΠΡΟΣΕΧΩΣ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ.

Ὁ Διαγωνισμῶν: Λαγὸς

|ΚΖ'—1007|

Α' ΠΑΡΑΡΤ. ΣΥΛΛ. ΚΥΝΗΓΟΥ

Σὸν Διαγωνισμὸν μας (ΚΖ'—911) προθεσμία ΔΙΜΗΝΟΣ ΟΡΙΖΕΤΑΙ.

Πρόεδρος: Μπεκάτσα

|ΚΖ'—1008|

Ζουλεΐκα, Ἀμαρυλλίδα, Γιοῦ-Γιοῦ, Ἐλευθέρις Ρουσσάκη, Τζοκόντα, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστικά; Mlle Maîry Tsangopoulo Grand' Rue de Péra. Cinéma Luxembourg No 110, Stamboul-Turquie.

Ἀντιγόνη

|ΚΖ'—1009|

Διαπλασιέπαιδο, μὴν κρύβεσαι, γιατὶ εἶσαι ὁ Ἀντώνιος Μάτσας. Λίκα

|ΚΖ'—1010|

Εὐσφόρε, πληροφόρησέ με ἂν ἄλλαξες Δ/σιν. Σατανᾶ, γελάστηκες, μωρό μου. Μάθε ὅτι, (Σημ. Διαπλ. — Πλουτᾶς δὲν εἶναι ὁ...)!

Νίκ-Κάρτερ

|ΚΖ'—1011|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΙΠΠΟΤΩΝ

Προκηρύσσει διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν καὶ ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ δίδραχμος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Βασίλειον Παπαδόπουλον, Βασίλα 88, Ἀθήνας, δι'

Ἱππότην Τσιγκρὲδ

Κηρύσσει πόλεμον κατὰ Σωματοφυλάκων, Τριανδρίας, «Α. Δ.» Παλιάτσων καὶ Φλυάρων. Συμμαχεῖ μὲ τοὺς ἀντιπάλους των.

Ὁ Πρόεδρος: Ἱππότης ντὲ Μπερζεράκ

|ΚΖ'—1012|

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ. Δ/σις; Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου. Ζάκυνθον.

Νεάνις τοῦ Ἰονίου

|ΚΖ'—1013|

Διαπλασόπουλα - ες, ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια. Στεῖλτε. Δ/σις μας: (ΚΖ'—843). Ἀλῆ-Πασᾶ, δεχόμεθα φιλίαν σου.

Μοναχοκόρη, Ἀορέττα

|ΚΖ'—1014|

Ροζίτα, θὰ στείλω· εὐχαριστῶ. Δοξασμένη Ἰθάκη, τετραδιάκι σου δὲν ἔλαβα.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

|ΚΖ'—1015|

Νὰ περιμένω καὶ ἀπὸ ἕνα τετραδιάκι τῆς «Συντροφιᾶς Ἀόρδων»; Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

|ΚΖ'—1016|

Καλλιτέχνα-ιδες, δὲν πιστεύω νὰ ἀρνηθῆτε ἕνα σας τετραδιάκι στὴν Ἀνέσπερη Εὐτυχία. Νὰ τὸ περιμένω; Θὰ τὴν κάμετε πολὺ εὐτυχῆ. Δ/σις: Νίτσα Βαροῦχα. Μελιδονίου 16, Ἡράκλειον Κρήτης.

|ΚΖ'—1017|

Κάρμεν, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς;;;

Γενοβέφα, Γαλάτεια

|ΚΖ'—1018|

Ἀνταλλάσσομεν τετραδιάκια μὲ ὅλους-ες. Στεῖλατε: Φορμίωνος 42. Παυκράτι, Ἀθήνας.

Γαλάτεια, Γενοβέφα

|ΚΖ'—1019|

Ἀρσακειάδες, εὐχαριστῶ διὰ βραβεῖο. Ξανθὴ Μουσμέ, μερσὶ γιὰ τό.... κοπλιμέντο!

ΑΜΛΕΤ

|ΚΖ'—1020|

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
Γενικὴ Δ/σις: Κυπριάδου 7, Ἀθήνα

Στὴν ἀγγελία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας (ΚΖ'—980) παραλείψαμε νὰ γράφουμε ὅτι ὁ καθένας μπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος δωρεάν.

|ΚΖ'—1021|

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ

Καϊσαρ. Κασκαμπὰ = Παπίτσας, Λευκὴ Γαρδένια = Βαλαβάκη· Κουμιώτη, ὁ Φασιανὸς δὲν εἶναι ὁ Τουφεξῆς (Σημ. Διαπλάσεως. Φασιανὸς δὲν εἶναι ὁ Τουφεξῆς). Περίμενε καὶ διαβεβαιώσεις ἀπὸ τὸ Παράρτημα Ἀθηνῶν. Ἀούσκα!

Ἀποκαλύψεων: ΤΡΥΓΟΝΙ

|ΚΖ'—1022|

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι = Σαραντάρης, Σύλλογε «Ἑρμῆ», διαλύσου!!! Συλλυπητήρια γιὰ τὸν Πρόεδρο! ΚΑΠΟΙΟΙ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ὑπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΝ Η ΣΚΡΙΠΙΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ (Ο. ΔΟΚΕΙΟ)